

В ПОЛІ СЕРЕД ЖИТА ВАСИЛЬОК СИНІЄ

В полі серед жита Васильок синіє,
Підніма голівку поміж колосками,
На когось чекає – про Ромашку мріє
З білими, як хмарки в небі, пелюстками.

А між тих хмаринок золоте сердечко,
Наче паляничка з печі виглядає,
Бджілку-трудівницю вабить, мов гніздечко,
А вона, де медом пахне, відчуває.

Навкруги Сокирки застеляють далі,
Десь Ромашка ніжна серед них згубилась,
Як її побачить? – Васильок в печалі,
Силиться-шукає, мабуть не судилось.

Вже надію втратив, та вдалось прозріти,
Дивиться, навколо поле все в Ромашках,
Білі їх пелюстки в житі серед квітів
Густо обрамляють золотисті кашки.

Тільки незадача, аж в очах рябіє,
Бо Ромашок в полі не порахувати,
Де ж ота єдина, про яку він мріє?
Васильку на неї нікому вказати...

Та й на нього схожих також серед жита

Васильків багато видно між колосся,
Польовим букетом розбуялось літо
Можна заблукати, так переплелось.

Ми також буває теж свою єдину
В натовпі шукаєм часто безуспішно,
Бо між штовханини теж знайти людину,
Хоч не безнадійна справа, та не втішна.

Дата написання вірша: 2022-10-23